

Marnosti, Ustup

Jiří Smrž

R.:

Marnosti, ustup, táhni mi z cesty,
krev teče z rány, ale ne zbytečně.
Marnosti, dneska mě nedostaneš,
dneska jsme vyrovnáni konečně.

Dnes stojím v poli, v zářícím ostří.
V zeleném moři netonu však.
Dnes volně dýchám, nad hlavou slunce,
v průzračném světle neklopím zrak.

Znám tvoje chutě, znám tvoje touhy,
vždyť spolu žijem hezkých pár let.
Vím, jak se lepíš, mazlavě vzteklá,
mazlivě vleklá vláčíš svůj jed.

Stála jsi při mně, když jsem chtěl nejmní,
když jsem tě nejmní potřeboval.
Když jsem měl létat, zakrylas nebe,
když jsem chtěl vstát, nebylo nic, oč bych stál.

R.

Nesnáším moudrost, kterou se halíš,
rozumnost proher, co bere dech z plic.
Když říkáš: 'vidíš, měla jsem pravdu,'
z ničeho zase nebylo nic.

Sytilas bezmocí, tou nemocí slabých,
není však slabých a ty nejlíp to víš.
Jsou jenom ti, co v sobě nenašli víru,
a proto v tobě hledají skrýš.

Sytilas žalem a to i málem jsme sytí,
sytilas zákalem náš ochablý zrak.
Rozmylas tvary rozmilých lidí
a těm, co vidí, k pití vařilas mák.

Napojilas mé koně vztekem a žlučí,
jak ten, kdo učí jen táhnout, táhnout pryč.
Na očích klapky, chomout je svíral,
tys v ruce hýčkala posměšný bič.

Dalas mým sokolům pojísti zrní
s jedem na krysy promíchané.
Přežili ptáci, však byly z nich krysy,
vždy plni jedu, stále na čekané.

R.

Puť ze své tlamy tu, co rád jsem míval.
Přestaň už sytit svůj bezbřichý hlad.
Konečně přestaň skrze mne žráti
ty, co mám nejvíc na světě rád.

Puť ze své tlamy tu, co rád jsem míval,
puť ze své tlamy tu, co stále mám rád.

Dnes ne ty pro mne, ale já pro tebe přišel.
Dnes tě jdu zabít, už naposled snad.

R2:

Marnosti, ustup, táhni mi z cesty,
krev teče z rány, ale nerval jsem se zbytečně.
Marnosti, dneska mě nedostaneš,
dneska jsme vyrovnáni konečně.